

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

5. Scotus impugnatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

CERTAMEN V.

Scotus impugnatur.

1. Scotus, & Holcot relati cert. 3. n. 2. sub med. (quod sententiam probabilem reputat Bassolus citatus ibidem) censent ante hanc complacentiam simplicem de Diuinitate apprehensa à Lucifero, vt sibi propria, & à se possessa (quæ concupiscentiæ affectus est) alium affectum complacentiæ erga personam propriam, siue in se ipso naturæ priori necessario præcessisse, qui complacentiæ in persona altera, & amoris, amicitiae propriæ erga alium, respondet, quo nil illi formaliter concupiscentiæ, atque ad aliquid aliud boni ipsi appendendum, & volendum, tanquam ex prærequisito, & necessario præsupposito pro naturæ prioris affectu, mouemur. Huius, inquit, adinstar, cum nobis aliquid, (atque in re præsentis Luciferi sibi) affectu concupiscentiæ, siue complacentiæ simplici, siue desiderio, quous appetimus res se habet: vt, scilicet, complacentia in propria persona, & nostri proprius amor, affectum omnem concupiscentiæ alicuius vltioris boni procedat. Hinc aiunt complacentiæ in se ipso affectum, & amoris proprium Luciferi ante affectum concupiscentiæ Diuinitatis, seu alterius, cuiusvis boni pro priori naturæ præcessisse, eamque fuisse luxuriam seu libidinis spiritalis peccatum, & necessario in ipso primum. Hanc tamen Scoti doctrinam, Caietan. & alij impugnant, quia distinguunt realiter complacentiam in persona, siue propria, siue aliena ab affectu concupiscentiæ, quæ de aliis bonis ab ea habitis gaudeamus, vel ea ipsi desideramus (vt oportere: ad illius respectu huius præcedentiam, naturæ, & causalitatis) reputant impossibile. Ariaga d. 24. sect. 1. n. 3. §. Secundo reiciunt, & n. 4. §. Vbi aduerto: possibilem putat amorem complacentiæ, in persona propria, vel aliena, quin vltius aliquid bonum, extra ipsi intrinsecam alterutrius, siue complacentiæ, siue desiderio ametur, sed in persona eiusque intrinsecis, sicut complacentia, & amor: quo in casu cum affectum alterum, quo extrinseca bona personæ propriæ velimus causare posse non negat, sed tacitus supponit. Cæterum amorem illum complacentiæ in persona alia, ab alio quo ipsi extrinseca alia velimus necessario distinguunt, eique natura præcedere falsum reputat, & impugnat à priori: quia amor, quo aliquid bonum extrinsecum, propriæ, vel alienæ personæ volumus necessario tangit personam, cui illud volumus: ac proinde illo amore persona ipsa amatur, vel propria, vel aliena, sed vtrorumque Doctorum impugnatio doctrinæ, ex qua ita Scotus & Holcot in re præsentis discurrunt, non placet. Falso enim, in eo conueniunt: quod scilicet in affectu quo personæ propriæ, vel alienæ aliquid boni extra essentialis (vt sic dicam) volumus, personæ etiam amorem contineri, quia, dum ei illud volumus persona ipsa cui illud volumus tangi, eodem affectu debeat, & amari.

2. Id esse ostendimus falsum: t. 2. Philosophiæ tract. de voluntate controu. de eius actib. vbi in affectu, quo amico bona quæuis, siue complacentia, siue desiderio volumus personam amici realiter formaliter, vt obiectum amatum, ac volitum, minime tangi, ex instituto probauimus. Imo vero, vt aliquid ei boni ex amicitia velimus, complacentiæ in persona, seu amoris personæ affectum debere realiter formaliter, natura præcedere. Id, quod, vel inde patet: quia, si rudiorem quemque, & formalitatem, & illationum, ac præcedentiarum metaphysicarum profusus ignarum roges: cur bona amico desideret, & de possessis ab illo, gaudeat? respondebit illico: quia amicus meus, vel quia illum amo: amorem, scilicet, personæ pro causa desiderij, vel complacentiæ de eius bonis, physica scilicet, & reali reddens. Id ipsum Philosophi, & sapientiores significant dum eos affectus, erga amici bona ex amicitia vero, ac nulla

fissione mentis haberi à nobis docent, quod, si amor personæ eos affectus re ipsa præcedat, sed realiter affectibus ipsis identificetur falso docerent. Sic ergo personæ alterius amor amicitia respectu illius affectus, quo bona ipsi volumus respectu illius affectionis electionis mediocri finis intentio, siue cuius reali præcedentia, ac subinde ab illa distinctione electio vere talis, atque ex ea intentione esse nequit: esto, vtrumque obiectum ob suam quodque bonitatem, ac non, vt medium, & finem formaliter amari eodem affectu queant: ex quo instatur, illa ratio à priori de necessaria attingentia personæ, cui aliquid volumus boni, quia intelligi nequit, illud amari, quin illi personæ amemus: quodidem, nec intelligi potest amari electione medium, vt medium, seu vile ad finem, quin finis in obliquo tangatur, & ad finem ametur, & tamen illud, vt medium, & finem, aut finem eodem actu simul amari: repugnat vt citato proximo loco ostendimus & tunc hoc secundo de Deo vno summatim. Atque, vt rationem à priori, alia à priori, pro vtroque reiciamus, etenim solum, vel persona, cui bonum aliquid volumus, vel medium, quia medium realiter formaliter eligimus, amari debent, quatenus bonitas illa ad personam, & vtilitas ad finem transcendentaliter essentialiter referuntur, suntque subinde, & persona, & finis respectu illius necessarij termini: atqui amore bonitatis transcendentaliter essentialiter relaxat terminum, terminum ipsum simul amari non est necesse (alioqui nec penitentia bonitas amari poterit quin eodem amore ametur peccatum, quod est implicatorium, & erroneum) ergo male ex amore bonitatis relaxat ad personam, & vtilitatis ad finem inferitur eodem amore, vel personam, vel finem, simul & indistinctum amore ipso amandum; falso item Doctores iidem censent, eodem modo de possibilitate, seu impossibilitate, necessitate, aut non necessitate præcedentia amoris, personam tam propriam, quam alienam, vt alterutri bonum optemus, vel de possessis, gaudeamus (in quo Scoti consentiunt) tamen, tam de amore personæ alienæ quam propriæ necessariam præcedentiam contra Scotum negant, atque eorum alij reputant impossibilem. Quam vero diuersimode de præcedentia amoris personæ, alienæ ad vltiores illos affectus erga ipsam exercendos necessitate, possibilitate, aut impossibilitate, atque de his, si amor propriæ personæ sit philosophari debeamus iam Scotum super eo confutans subiicio.

3. Igitur Scoti doctrinam hanc ex qua ad præsens discurrit, impugno primo. Esti amor elicitus personæ alienæ necessario vltiores affectus, & quia bona alia ipsi velimus amore ipso amandum; falso item Doctores iidem censent, eodem modo de possibilitate, seu impossibilitate, necessitate, aut non necessitate præcedentia amoris, personam tam propriam, quam alienam, vt alterutri bonum optemus, vel de possessis, gaudeamus (in quo Scoti consentiunt) tamen, tam de amore personæ alienæ quam propriæ necessariam præcedentiam contra Scotum negant, atque eorum alij reputant impossibilem. Quam vero diuersimode de præcedentia amoris personæ, alienæ ad vltiores illos affectus erga ipsam exercendos necessitate, possibilitate, aut impossibilitate, atque de his, si amor propriæ personæ sit philosophari debeamus iam Scotum super eo confutans subiicio.

reliqua eius bona connaturalius, quam ex illo proueni-
re sua debentur: & subinde postrema illatio, in quaestione de
facto contra Scotum confirmabitur: enim factum, quod
connaturalius sit, ubi de opposito, non constat, certum
omnibus est. Probat ergo illud antecedens, quia affe-
ctus, ut sic loquar, & inclinatio cuiusvis entis ad se ipsū,
ex quo bona, & commoda sibi, appetit, nociua vero, &
mala suæ naturæ auerfatur, naturalis natus, & identifica-
ta naturæ suæ cuius entis est, & quæ ad conuertentiam,
cum omni ente, etiam irrationali, & insensitivo, ac
nullatenus cognoscitino dicitur: ut patet experientia in
omni ente etiam rudissimo, & imperfectissimo, qualia ele-
menta omnia sunt, quorum quoduis, & suum esse appetit,
& exinde loca sui conseruationis aptiora naturaliter, ut sic
loquar, amat, aduersa vero auerfatur, nec nisi reluctanter,
& violenter in eis detinetur: ut inde Aristotelico prolo-
quio, vulgo generaliter dicitur, *unumquodque appetit
suum esse*; ex quo multa, & pulchra inferit Aristoteles 3.
Ethicorum, c. 1. & 2. Ergo appetitus cuiusvis entis ad se ip-
sum, ac subinde naturæ, & personæ rationalis ad se ipsam
innatus ipsi est, non elicitus. Patet quia appetitui innato
esse elicitem repugnat. Secundo, quia omnis amor, & ap-
petitus elicitus essentia sua ducitur cognitione, ac proin-
de solis substantiæ cognoscitiuæ, quæ cognoscitiuæ potest
competere: appetitus autem, & inclinatio cuiusvis entis
ad seipsum, siueque esse non ducitur cognitione, nec com-
petit entis, aut substantiæ cognoscitiuæ, quæ tali, cum omni
enti etiam non cognoscitiuæ, ac subinde quæ ens est, con-
ueniat: ergo amor sui ipsius creaturæ cognoscitiuæ
etiam ex quo commoda sibi appetat, ac refugiat aduersa
elicitus non esse, sed natus, suoque esse, & naturæ idem-
tificatus.

4. Dices, in non cognoscitiuæ ceteri appetitum, inclina-
tionem, & amorem sui esse, & naturæ ipsorum naturis in-
di, & identificatis deinde: quia ex cognitione ipsi im-
possibili illud appetere, amare, atque exinde commoda suis
naturis velle ac nociua auerfari, fugereque non possunt:
ne erga ipsa curia nec satis prouida natura, & prouidentia
arguerentur. Secus vero in substantiis cognoscitiuis factū,
qui eos affectus ex cognitione elicit, & habere possunt.
Cōtra, quia bruta cognoscitiua absolute sunt, & cogita-
tione sensitiua in passu nociui, vel proficui, & naturæ in-
fincti. Primum elicito appetitu appetunt, secundum, su-
ga etiam appetitus eliciti, auerfatur: idque ex appetitu,
& amore fuisse, & naturæ, quam vtrique non cognoscunt,
ac proinde natio, ergo non solum de eo natio appeti-
tu, & innato substantiis, & entibus non cognoscitiuis:
natura prouidit, sed & cognoscitiuis: quare ipsa, appetitus
innatus, & amor sui esse, necessarius ad nociuorum, sibi
suæque naturæ fugam, & proficuum prosecutionem elici-
tas ipsi prorsus inficit natura prouidit: ergo nec co-
gnoscitiuæ, quæ cognoscitiuis natus sui amor, & ap-
petitus competit: quare, nec elicito sui amore ad bonum
sibi appetendum, malumque auerfandum cognoscitiua
opus habent. Dices secundo id de substantiis solum sensi-
biliter cognoscitiuis, quæ seipsas cognoscere nequeunt
verum esse, ac merito ita à natura prouidit, secus vero de
substantiis rationalibus, quæ seipsas cognoscere possunt,
ac proinde se ipsas elicite amare. Cōtra primo, quia plu-
res homines, sine vlla sui cognitione, ac super seiplos re-
flexione mala fugiunt, & proficua ac bona appetunt: ac
proinde ex innato sui amore non elicito. Secundo, amor,
sui elicitus, nequit esse, sine bonitatis suæ entitatu, ob
quam se elicite amat cognitione: quos autem quisque
erit, qui eam bonitatem entitatu, sciat, aut vnquam cogi-
tarit, ut cū ex sui amore bona sibi vult, & non vult ma-
la, cum amorem sui possit prius elicere: ex metaphysicis
vero scholasticis, qui accuratissime de ea disputantes ex-
tandem uolunt, quatinus ad prosecutionem, vel fugam ob-
iectorum sibi conuenientium, vel disconuenientium eius
bonitatis recordatur, ut se amet, & ex elicito sui amore
presta sibi vel amet, vel auerfatur: Cōtra tertio, quia cum
entis prædicatum in aliis omnibus in actum hunc sui
amorem secum identicum afferat, hunc illud, quæ ens est,
metaphysice consequi, vel potius necessario comitari cui-
dens est: quandoquidem in tot entibus, vel substantiis
à Deo specie, & genere diuersis, eo quod in generalissimo
entis, vel substantiæ prædicato conueniat reperitur. Cum
autem eius passionis metaphysicæ, sicut neque ipsum, dif-

Christoph. de Ortega de Deo Vno, Tomus II.

ferentis vllis (quantumuis invicem diuersis, atque
inter se pugnantibus) contractibus destrui possint,
sed perfici potius debeat. Rationali cuius creatu-
ræ cui entis, & substantiæ prædicatum adest, & hunc
sui amorem innatum, & natium comitem metaphysicam
illius adesse citra dubium est, nec, ut se substantia cognos-
citiua, etiam rationalis amare possit facultatem cognos-
citiuam inditam à natura habere, sed, ut amare possit pro-
ficua sibi quæ nouerit, ac fugere aduersa: ac proinde, ut
diximus sui pene oblitus, ac bonitatis suæ entitati-
uæ ignarus, quare, sine vlllo sui elicito amore, semper,
vel fere semper, ea sibi obiecta amat, vel fugit.

5. Duo inde facile dignoscet, primum necessitate præ-
uij eliciti amoris personæ alienæ, ut ei bona velimus, no-
limusque nociua ad necessitate similis præcedentiæ amo-
ris eliciti personæ propriæ, ut sibi bona vel mala quisque
apparet, vel fugiat perperam duci consequentiam. Siquidē
amor innatus respectu entis, substantiæ, aut personæ alie-
næ, nulli enti aut substantiæ aut personæ innatus, & indi-
uiduē metaphysicus comes est, quare elicito amore perso-
næ alienæ opus cuique est, ut illi bona velit, ac mala no-
lit: amor enim alicuius personæ debet præcedere, ut ipsi
proficua velimus, innatus autem erga personam alienam
non est, neque esse potest, cum natura, & intrinseca varia-
ti, mutarique magis nequeant, quam possit, rei cuiusque
naturæ essentia physica variari aliterque, & aliter secun-
dum ipsi intrinseca habere: quod repugnat æque, ac con-
tradictorie ipsam esse ac non ipsam. Defectum ergo innati
amoris personæ alienæ supplet in nobis amor erga ip-
sum elicitus ob aliquam bonitatem in eo cognitam, ob
quam in ipso complacemur, eamque nobis affectiue con-
iungimus: quemadmodum in filiis adoptiuis, quibus natu-
ralis filiatio abest, abesseque debet, supplet illam adoptan-
tis voluntas. Quid ergo amor elicitus supplebit amoris
innati respectu propriæ personæ cui innatus, quem sup-
pleat, nequit deficere, vel adoptio respectu filij naturalis,
cui adest naturalis filiatio, cuius defectum debebat sup-
plere: male ergo inferebat Scotus, secundum est. Non me-
lius Ariaga relatus n. i. amorem elicitem erga propriam
personam ibi sitentem, & ex quo præuij nobis extrinse-
ca alia, siue complacentia, siue desiderio velimus admittit
possibilem, ad eum modum, quo erga personam alienam
potest præcedere, atque ad similes effectus erga extrinse-
ca, siue extrinseca illa bona eliciedos iuuare, tamet-
si cum ea alienæ, vel propriæ personæ volumus personæ
amor huic voluntati identicus, necessario repetatur, ut
vidimus n. i. ac super postremo hoc ipsum toto n. 2. impu-
gnauimus. Nunc autem illationem, possibilitatis adhuc,
amoris eliciti personæ propriæ, quo in ea, cuiusque intrin-
secis sistendo complacemur, ex quo alia nobis bona vi-
tius velimus, ex necessitate amoris erga personam alie-
nam, male deduci ex dictis claret. Siquidem respectu perso-
næ alienæ innatus amor nobis deficit, immo est impossi-
bilis, respectu autem personæ propriæ, cum innatus, &
identicus naturæ cuiusque, is amor sit, non potest deficere:
quare nec pro illo potest amor elicitus propriæ personæ,
ibi sistens, suppleat: ac subinde respectu propriæ personæ
est impossibilis, vti, & adoptiua filiatio, respectu eius qui
habet naturalem, cuius adoptiua essentia sua supplemen-
tum est, prorsus repugnat. Scio nos in propria persona ob
alia extrinseca naturæ bona, non secus, atque ob similia
bona alios posse elicite amare. Sed hic amor, in natura, &
intrinsecis non sistit, ut amor, ex quo nobis alia extrin-
seca, & extrinseca velimus, & necessario anterior
natura sistere debet: quandoquidem bona alia extrin-
seca tangit, & supponit ob quæ, & de quibus habitus
in persona complacemur, non nuda, sed vestita.

6. Hæc contra doctrinam Scoti, ex qua in re præsentem
discutitur specialiter, & ex imis philosophiæ penetratibus
dicta sunt satis, ut totus eius subruat discursus. Ea tamen
doctrina permittit, etiam complacentia, seu amor elicitus Lu-
ciferi erga seipsum, propriamque personam complacenti-
æ, & amor ipsius erga suam chimericè apprehensam di-
uinitatem, aliamve quampiam excellentiam physice pro
naturæ priori antecedere probetur: ast, cum amorem pro-
pria personæ prauum non esse, ac proinde, nec compla-
centia, illa Luciferi, seu vellitate simplici erga suam diui-
nitatem, quod primum eius peccatum diximus, antecias
peccatum, & primum Luciferi fuisse, multo ex capite faci-

le contra Scotum probatur Primo, quia amor ille elicitus propriæ personæ, requisitus necessario iuxta Scotum, ut nobis alia extracessantia velimus, & personæ, & naturæ Luciferi innatus, identiceque naturalis non sit, ut hæcenus ostendimus, attamen naturalis ac necessario elicitus, eoque sensu innatus naturæ Luciferi, sicuti & cuiusque individue substantiæ, & personæ naturæ, per Aristotelem, Philosophos & Theologos esse debet, qui eo, ut minimū) sensu naturalem, seu necessarium, cuique sui esse, propriæque naturæ, & personæ aiunt, ergo is amor Luciferi sui ipsius, & propriæ personæ non fuit liber: ergo nec peccatum, quod nullus affectus non liber esse potest, secundo. Et si liber fuerit: ne quid aliunde esse prauus. Probatur, primo: quia nequit esse prauus affectus, quantumvis libere elicitus, nisi erga obiectum turpe, & aliquo iure, siue positio, siue naturali prohibito veretur; atqui amor sui, siueque personæ ibi sistens (ut sistere debet amor personæ prauæ ad reliquos affectus erga extrinsecam, & extracessantia ipsi bona requisitus) nec positioe aliquo iure prohibitus est, Sin illud ostende multoq; minus naturali aliquo iure: ergo prauus amor ille non est. Postrema minoris pars probatur. Tum quia vnuquodque & vnuquemque amare, & complacere, in eo, quod est, & factus à Deo est, præcise, ibique sistendo rationi naturali nullatenus dissonat: imo vero Dei amor, & complacentiæ conformatur, qui in singulis, ubi primum factus, & absolute existentia vidit, complacuit illis verbis, & vidit Deus, quod esset bonum, pro vnoquoque repetitis Genesi. 1. & homine producto, & coniungo valde in ipso, & creatis cunctis complacuisse Deum postmodum subiungitur, vidit cuncta que fecerat, & erant valde bona. Tum etiam: quia, cum amor personæ propriæ naturalis sit, & à natura ipsa vniuiscuiusque proueniens, si malus, prauusque iure naturæ esset, natura ipsa, sibi met ipsi contradiceret, ac repugnaret: ac demum naturam quamque rationalem naturam ipsa determinaret ad actionem prauam, & peccatum, ex suppositione libertatis eius amoris, qui ab ea naturæ ad ipsum determinatione (in quo nunc Scotus contentum, ut actus ipsum impugnemus) præueniret. Nec præstat, si dicas: modum eius amoris, & nimietatem esse prohibitam: intentio quippe actus, & vehementia affectus nullquam prohibitionem vero de se boni, & naturæ rationali conuenientis, (ut amor sui esse, præcise prohibitus non est) nisi, ubi cuiusmodi intentio, & nimietas actus, seu affectus illius alterius virgentis præcepti executionem impediat mala moraliter, & peccatum esse non potest: quod in hac intentione, & magnitudine amoris sui esse, & propriæ personæ entitatis, & secundum intrinsecam, & essentialia sumptæ, præcise, nusquam inuenitur.

7. Impugnatur quarto, Scotus, & simul confirmatur: impugnatio præcedens. Amor elicitus, & liber, (qualis ab Scoto asseritur) propriæ personæ, siueque esse, & naturæ, secundum intrinsecam sumptæ præcise, ibique sistendo, in quacunque intentione eliciatur, solum determinat personam ad prosecutionem boni, & conuenientis, sibi, & fugam mali, ac sibi disconuenientis, non autem ad prosecutionem boni prohibiti præ honesto, & huius præ illo fugam, sed illam indifferentem relinquit, & proxime constituit cum requisitis aliis ad alterius personæ arbitrio prosecutionem, vel fugam: ergo de se amor ille personæ, ac naturæ propriæ, nequit esse determinatio ad malum, nec affectus prauus, in quacunque intentione eliciatur. Dices nil esse apud Patres, & vitæ spiritualis magistros vulgatus quam quod vitia omnia ex proprio amore in nobis oriantur. Huic tamen, alio eorumdem Patrum, & magistrorum spiritualium aphorismo respondeo scilicet: Neminem se magis odisse, quam qui peccat: qui quidem in illa sententia Christi: Math. 16. qui enim voluerit animam suam (id est vitam) saluam facere perdet eam, & ad quæ Augustinus sententiarum antithesim acute concilians, ait, Si in vie amaueris tunc odisti cōtinetur. Concilia ergo aphorismos, & primo nobis opposito facile respondebis: quia neuter de amore hoc personæ, ibi sistendo (de quo scholasticus noster & Metaphysicus sermo est) sed de appetitu aliorum extrinsecorum, seu extracessantiarum contra naturales, vel positium: primus decoctabilium, & carnalium: secundus diuturnioris durationis vitæ, vel breuioris, & quæ vitæ, & naturæ nostræ præcise, non est. Quinto denique Scotus, sibi met in sua sententia contradi-

cit, uti & sequaces ipsius. Aiunt enim: amorem illum propriæ personæ in Lucifero fuisse luxuriam quandam, & libidinem spirituale, id est, nimiam de spiritualibus, quæ habebat donis complacentiam: ergo complacentia hæc spiritualis affectus gaudij de possessis, & concupiscentia est (ut gaudium nostrum de bonis aduentitiis & extracessantia physicam à nobis possessis) non autem amor personæ propriæ, & naturæ secundum intrinsecam sumptæ, amorem omnem concupiscentiæ de extrinsecis, & extracessantibus bonis necessario pro naturæ propriæ iuxta hos Doctores, præcedens, sed ipsam personam amorem necessario subsequens, & supponens. Quare ut Scotus, & Hocol. hunc suum primum amorem, quem primum Luciferi peccatum esse volunt, luxuriam spiritalem, non autem superbiæ speciem, ab aliis distinctam, strictæ ac propriæ dictæ peccatum asserunt, impugnant affatim sunt, cert. 3. n. 2.

CERTAMEN VI.

Sententiæ de appetitu vnionis hypostatice consutatione nostra de primo Luciferi peccato firmatur.

1. Scholastici, iam citandi, scriptura loca, quibus nostram probauimus conclusionem legentes, videlicet in illis appetitum Luciferi de Diuitie fuisse clare significari, atque arbitantes de Diuitiis identice possessa, vel possidenda (vtpote de obiecto impossibili à Lucifero satis, & euidenter noto, esse non posse appetitum illum de Diuitiis pro vnionem hypostatice à se habenda fuisse censuerunt, inuidiam affectum Christo, eam vnionem habent, simul affigentes, quia notitiam vnionis eius hypostatice etiam Luciferi ex reuelatione habuit prius quam peccaret, ita Catharinus Libel. de gloria bonor Angelor. & lapsu malor. & Viguerius c. 3. institutio. §. 2. vers. 1. §. est dignitatis mediatoris quæ tunc vnione hypostatice constituitur. Ut videmus contra, vltima, de incarnat. Luciferi appetitum, & peccatum primum, fuisse dicat: voce nimirum à Catharinus discordans. Valentia in Psalm. 82. ad illa: surge Deus, & iudica terram, Iacobus Naclanchus in epist. ad Ephes. quibus addit Richardum Alcanium Martinengum citatos à Tanner. dub. 4. n. 5. Granadum. d. 2. sect. 4. soard. 7. c. 13. Marton. d. 44. n. 8. ex confessione demonis exorcismi enegum aduicari. Quir. d. 74. sect. 1. n. 84. Ego censeo, ac probabile censent Molina, Zamel Becanus, & alii, citatur pro hac etiam sententia Alex. 3. p. q. 2. m. 13. Vilielm. Piciens, lib. 6. de vniuerso. l. p. partis. 2. a cap. 106. ad 110. Dionys. Carthusian. in 2. d. 5. q. 1. Sed hi solum docent appetitum diabolum aequalitatem scientiæ, & sapientiæ Dei quæ cum à proprietate competit filio videt Bernardus, serm. 1. de aduentu (ex quo illi sententiam sunt mutati) illi id Ionæ ex filij persona subiungit, si propter me orta est tempestas proiicite me in mari (corporis, scilicet, quod assumptum) ut mirum sit Bernardum ex hoc sermoni, quod assumptum) ut mirum sit Bernardum ex hoc sermoni, & hos authores duos postremos ab huius sententiæ Doctoribus citari. Citatur rursus Bernardus ex sermone decimosextimo in Cant. ubi Luciferum. Antequam crearetur in tenebris, scilicet peccati, generi nostro ob hominis Christi hypostatice vnionem inuidisse, ac dixisse, ut quid perditio hæc ingruerit, scilicet diuinitatis, in humanitatem Christi effusa, & infusa. Sed tamen Bernardus nihil ubi de vnionis hypostatice vnitione, aut vnguento diuinitatis humanitatis Christi, sed de vnguento gratiæ dei prædestinatos omnes effusa ex qua celo, & gloriæ infundendos, faciendosque concites inos, ex Dei reuelatione Lucifer nouit: ac socios designatos, eis præfisse ut Princeps, ac magister docere voluit: ut in textu Bernardi est expressum: quare falso pro hac sententia referunt ab his, qui, vnguenti, & vnionis nomine decepti, de sola vnitione Dei tatis cogitant, sed nec si de ea Bernardus